

NEJ DET ÄR DET ALDRIG NÅGON SOM GÖR

av Andreas Kärngård

*Denna berättelse är skriven av mig, ovanstående, och alla rättigheter tillhör densamme.
Nyttjande utan mitt godkännande är ej tillåtet.*

www.karngard.se

Förord

*En kort berättelse som fann mig under en promenad under helgen i slutet av februari.
Jag hoppas det regnar utanför dina fönster - utanför mina regnar det för jämnan.*

- Barkarby, Stockholm. 1 mars 2021

Detta hände en regntung höstdag i slutet av nittioalet. Jag bodde vid den tidpunkten uppe i Jämtland och just den dagen var jag ute kring Lillsjön med familjens hund på en kvällspromenad. Jag hade just varit nere vid vattnet och tvättat händerna eftersom jag fått avföring på dem när jag tagit rätt på skiten efter hunden. Hon hade nämligen skitit mitt på den asfalterade cykelvägen. När jag reste mig och vände mig om kände jag hur jag stötte i någon. Ärligt talat blev jag mer förvånad än rädd i stunden. Trots att jag så här i efterhand förvånas över hur jag inte blev skrämmd. Jag brast ut i ett:

“Oj förlåt, jag såg dig inte!”

“Nej, det är det aldrig någon som gör”

Just då skällde min hund som hade stått nere vid vattnet och jag vände mig om för att lugna henne. När jag tittade tillbaka fanns där ingen längre kvar. Jag tyckte det var egendomligt och minns att jag stod kvar länge. Såg mig om åt alla håll. Hade hon försvunnit ut i vattnet? Nej, det föreföll långsökt. Varför skulle hon ha gjort det? Dessutom borde jag hört plasket. Över den lugna blanka vattenytan hade en grå dimma lagt sig. Vem hade hon varit? Det enda jag kom i håg från hur hon såg ut var leendet innan jag vänt mig om. Det leendet minns jag än i dag. Ja, och så rösten - den tunna rösten. Hon lät så otroligt trött. Och så var det något sorgligt över tonfallet. Jag har aldrig räknat mig till dem som tror på spöken, men efter denna händelse uppe i Jämtland, vid Lillsjöns strandkant - ja, jag vet inte längre vad jag skall tro.